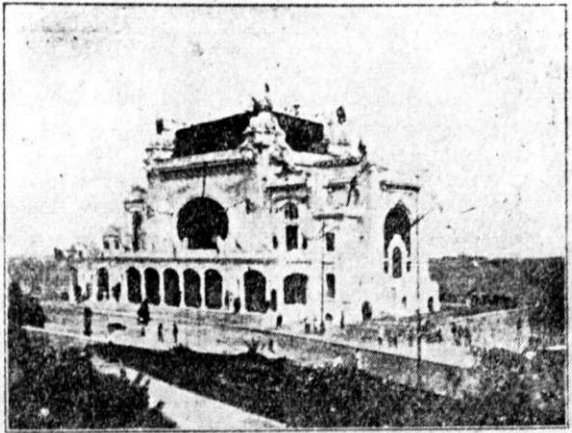

CAZINOUUL COMUNAL

Perla Mării Negre

Sub directă conducere a soc. marilor
stabilimente din Constanța

Teatru cu cel mai celebru artiști de pe scenele europene. Teatru românesc cu artiști teatrali internaționali din București, Iași și Craiova. Concerte pe terasă date de orchestra cazinoului. Bar american. Restaurant de primul rang. Sporturi.

Tip „ALBINA” Nr. 1024 14-Constanța

Teatrul de vară în Constanța de ieri

de Romeo Profit

Fermecătoarele veri ale litoralului își întruchipează plinătatea, desigur, și prin stagiunile teatrale care atrag mereu mai mult, pe scenele în aer liber sau în sălile teatrelor și casele de cultură de la Năvodari și pînă la Mangalia, spectacole dintre cele mai izbutite, realizate pe întreg cuprinsul țării.

Exprimînd impetuoașă dezvoltare a vieții noastre artistice, stagiunea estivală a litoralului, care în ultimul deceniu cuprinde spectacole de operă, dramă, comedie, revistă, operetă, balet, concerte simfonice, soliști concertiști, ansambluri de cîntece și dansuri sau spectacole de circ, adunînd laolaltă de la primele scene ale țării la formații profesionale și amatoare din toate regiunile, nu este lipsită de tradiție.

Pentru iubitorii teatrului de astăzi, cărora nu le este mai puțin drag trecutul nostru artistic, vom rememora cîteva pagini din începuturile spectacolelor estivale la Constanța.

S-or împlini în curînd 100 de ani, de cînd pe țărmurile Mării Negre, în strămoșeasca Dobroge, de la Traian și Decebal și de la Mircea cel Bătrîn, s-a reacezat administrația românească. Cam tot atîta sînt și anii, de cînd verile au atras în aceste locuri, hărăzite de natură, reprezentanți de seamă ai teatrului nostru, care să bucure cu spectacole pe cei veniți aici de prin toată țara, la chemarea soarelui și a mării.

Trecuseră doar două veri de la instalarea autorităților românești la Constanța și primul ziar apărut aci, chiar în acel an — „Farul” (subintitulat „Foaie oficială și de informare”) nota în mai multe numere, turneul unuia dintre decanii scenei românești: „Simpaticul nostru Millo ne depeșează din Galați că, în

curînd, va sosi cu trupa sa și va da o serie de reprezentațiuni. Sîntem fericiți anunțînd aceasta tuturor acelor care au admirat pe Millo. Vom fi fericiți de a-l aplauda pe malul Pontului Euxin. Fie bine venit!”

Din același ziar aflăm că în acel an, 1880, în care pe malul mării se inaugura de fapt spectacolul de teatru estival, Constanța, care nu număra mai mult de 5 000 de locuitori, dar care-și tripla populația în sezonul cald, prezenta o rapidă transformare: „Orașul pacinic de altă dată este plin de viață și veselie. Neîncetat sosesc noi oaspeți, petrecerile se țin lanț, monotonia dispăre ca printr-o minune. Avem muzică militară pe bulevard în toate serile, muzica militară și teatru grecesc

CAZINOUL COMUNAL

Luni 8 August 1916

Ora 9 și un sfert seara

Debutul Comicului

TANASE

Cu repertoriul său nou de actualitate

RISSE-HETTE

Cântăreață franceză excentrică

CINEMATOGRAF

cu program nou

Acompaniază orchestra maestrului G. BLUM

Prețurile locurilor: Loja sus din fund 15 lei. Loja sus față 20 lei

Loja jos din fund 20 lei. Rezervat 4 lei. Stat I, 3 lei.

Stat II, 2 lei. Literale 6 lei.

Biletele la d-l Gh. Hagi. Gheorghe casier teatral și la casa cazinoului

GRINGOIRE

COMEDIE ÎNTR-UN ACT DE

THÉODORE DE BANVILLE

□

Traducere de DIM. ANGHIEL și ST. O. IOSIF

pentru «Compania Dramatică Davila» și jucată
de aceasta la Constanța cu prilejul inaugurării
casinoului, în 15 August 1910

HUCUREȘTI

Tipografia Cooperativă «POPORUL»

27, BULEVARDUL LIBERTĂȚII, 27.

1910

la Grădina Schaff, Café-chantant la Grădina orientală și lăutari".

N-l puteam imagina pe bătrînul artist, rare din anul 1851 începuse să cutureie țara în lung și-n lat, cum a străbătut cu postaliionul drumurile desfundate ale Dobrogei, trecînd de la Galați la Tulcea și apoi — cale lungă pînă la Constanța — pentru a fi, el printre primii, cel care să poarte în arșta verii, mesajul artei scenice, cu dulce limba românească.

La scurtă vreme mai apoi, în vara anului 1882, i s-a alăturat un alt actor cunoscut al țării — I. D. Ionescu, faimosul cupletist al vremii, imortalizat de Caragiale în a sa *Noapte furtunoasă*. „Domnul I. D. Ionescu — se scria tot în „Farul” — simpaticul artist comediant român, va veni în Constanța cu trupa sa, ea să dea cîteva reprezentațiuni. Domnul I. D. Ionescu, fiind destul de cunoscut publicului, anunțăm cu deosebită plăcere venirea sa la Constanța”.

Nu sînt date foarte exacte asupra cîtor turnee ar fi întreprins Millo, înspre apusul vieții sale, prin aceste locuri în care spectacolele date de el însemnau, cu siguranță, mari momente de satisfacție și de destindere artistică. Dar, din manuscrisele arhivei sale personale, aflate la Biblioteca Academiei, aflăm că, în preajma ultimului un al vieții sale chiar, în 1895, cînd era în vîrstă de 81 de ani, el mai juca, în luna august, la Constanța; aici, „într-o magazie sărăcăcioasă amenajată ca sală de spectacol, s-au strîns cîteva sute de oameni, curioși să-l vadă și să-l audă”.

Ca și Millo, I. D. Ionescu a fost și el unul dintre oaspeții frecvenți ai Constanței de ieri. La un șir de spectacole, date în luna mai a anului 1894, în salonul de cură al primăriei, despre trupa asociată a lui I. D. Ionescu și Zaharia Buriencescu, se scria entuziasat în ziarul „Santinela Dobrogei”: „Teatrul, cu drept cuvînt o școală a poporului... reprezentația dată ne-a confirmat cu prisosință importanța teatrelor mai ales în provincie”. Deseori, I. D. Ionescu avea mîrinimia de a dona rețeta cîte unuia din spectacolele lui, pentru opere de binefacere. Într-o asemenea împrejurare, a prezentat, în anul 1887, într-un spectacol intitulat *Tigrul din Bengal*, canțonete și cuplete de actualitate, în beneficiul marelui poet, aflat în cruntă suferință. Eminescu, a cărui strînsă legătură cu teatrul nu o uitase. Datorită unei scrisori (în manuscris la Biblioteca Academiei) prin care Eminescu îi cerea lui Vlahuță să răspundă lui I. D. Ionescu că nu primise nici un ban, s-a crezut că suma de 175 de lei, depusă primăriei din Constanța în acest scop, n-a ajuns la destinație. S-a găsit însă recent în arhivele primăriei din Constanța, o scrisoare a primarului din Botoșani către cel din Constanța prin care se comunică: „Domnule primar, suma de 175 lei trimisă de dv. crezîndu-se pentru incendiații din acest oraș, însă în urmă înfîrmîndu-ne că este pentru domnul Eminescu i s-a dat în primirea d-sale, pentru care luîndu-se chitanța cuvenită, subscrisă atît de domnia sa

„Compania Dramatică Davila“ (1910), în formația ei de turneu la Constanța

cit și de sora d-sale, am onoarea a vă înainta cu aceasta, spre cei din parti-vă regulă”. Și alăturat chitanța: „am primit de la domnul primar Gh. Haznaș suma de 175 lei, bani trimiși de la un concert din Constanța, pentru care am dat aceasta. Botoșani, 7 februarie 1888. Mihai Eminescu, Henriette Eminescu“. O ofrandă adusă poetului de geniu, ca recunoștință din partea unui actor dramatic și, în același timp, și a publicului din Constanța...

Stagiunile estivale constănțene, precum și din alte localități din Dobrogea, erau străbătute, în timpul verii, și de alte trupe „de turneu“ cum erau cele ale lui Vasile Ionescu, Valeșteanu, Răiciulescu, Stelian Niculescu etc. Despre aceștia și despre alții care au înfrumusețat cu arta lor verile din ultimele decenii ale veacului trecut, ne amintim cu pioșenia și admirația ce se cuvine întotdeauna unor adevărați deschizători de drumuri. În Constanța, în sala de cură (Kursaal) a vechiului Casino, în holurile hotelurilor sau în grădini cu scenă improvizată, teatrul, susținut în principal de artiști români, dar și de trupe de teatru, operă sau operetă, grecești, italienești, franțuzești sau de limbă idiş, începuse să ocupe în vacanțele la mare un loc important.

După două decenii de viață românească, la sfârșitul secolului trecut, o relativă dezvoltare economică a Dobrogei a înlesnit crearea unor condiții prielnice și pentru o intensificare a vieții teatrale, aceasta continuând să se manifeste, mai ales, prin turneele și microstagiunile ce se inițiau cu deosebire în timpul verii.

CAZINOUL COMUNAL

Comp. Dramatică „Bulandra”
cu concursul **Domnișoarei**

Marioara Ventura

No. 1 **Astăseară 4 Iulie 1916** No. 1

Ce se va reprezenta seara foarte precis se va reprezenta

Incercarea
Piesă într'un act de P. Weber

IN ROLURILE PRINCIPALE

Marioara Ventura
Germane-Fremde

TONY BULANDRA
René Tournelles

Domnișoara A. Almajan
Lise Tournelles

K. & G. WELSTON'S
Jongleurs

Melle RIEUSE cântăreață franceză

ALEXA
Dansatoare internațională

Scharri Partener
Dansatori mândri

Acompañază orchestra maestrului **W. BLUM**

Prețurile locurilor: Loja sus din fund 16 lei. Loja sus față 25 lei.
Loja jos din fund 25 lei. Rezervat 6 lei. Stâl 1, 4 lei.
Stâl II, 2 lei. Literale 8 lei. La această reprez. biletele poartă No. 35
Biletele la d-l Gh. Hagă, Directorul casier teatral și la casa cazinoului

Marti 5 crt. NOROCUL EI!

GRADINA HIGH-LIFE

Magazinul de vară 1909 Reper. vor urma la fiecare zi

Sevasta supras pe fagii peritului si de... (text small)

TRUPA LIRICA ROMANA DE OPERETE DIN BUCURESTI

MARGARETA DAN

Compoz. din 60 persoane sub conducerea D-ului

ALEXANDRU DAN

Vineri 19 Iunie 1909

se va juca pentru a 1-a oara

Vanzatorul

DE

PASERII

(VOGELNÄHLEN)

tipărită cu ocazia în 5 acte de FILLER

DISTRIBUȚIA ROLURILOR :

Petruța, sora	D-na Margareta Dan.
Beroul Wege	D-ii M. Geor.
Costela Stranșiu	C. Căpățână
Dobina,	C. Gheor.
Ambrade } profesori	M. Gheorghiu
Selaru, priet.	Dr. Gheorghiu
Costel	I. Rădulescu
Stăniș	P. F. F.
Man } canioni	Geor. G.
Geor.	Geor. G.
Actia, sora	Georghiu
Geor., sora	Georghiu
Georghiu	Georghiu
Georghiu	Georghiu
Georghiu	Georghiu

CONCERTINA PROFES. sub conducerea d-ului A. G. D.

Cu ocazia originală de la teatrul de vară din București

Prețurile : Loc. scaunelor 2 lei, scaunul 1 lei, scaunul 50 cen.

Orchestra : Loc. scaunelor 2 lei, scaunul 1 lei, scaunul 50 cen.

Orchestra : Loc. scaunelor 2 lei, scaunul 1 lei, scaunul 50 cen.

In paginile 34, 35, 36 citeva afise marturisind pretuirea de care s-a bucurat Constanta in ochii unor actori de prestigiu ai vremii : Tănase, Maria Ventura, Tony Bulandra, Aura Buzescu, Margareta Dan etc.

Construirea podului de peste Dunăre (inaururat în toamna anului 1895), o primă sală de teatru, ridicată de comunitatea grecească (sala „Elpis”), și, mai târziu, construirea cazinoului au stimulat, în principal, nașterea unui asemenea climat, destinat să încurajeze o cit mai regulată desfășurare de teatru de vară.

Dacă sub raportul unei activități artistice proprii, Dobrogea răminea o regiune văduvită, în schimb din punctul de vedere al atracției exercitate, de Constanța mai ales, ea poate fi considerată, la începutul secolului nostru, unul dintre cele mai importante centre artistice ale țării, putînd fi alăturat, din acest punct de vedere, chiar Capitalei.

„Ca fiu de militar, mi-am petrecut copilăria și adolescența prin diferite garnizoane — Galați, Constanța, Tecuci, Giurgiu, București” — scria Ionel Băjescu-Oardă în „Amintirile sale”. „De Constanța se leagă primele mele emoții în fața publicului : la vârsta de 9 ani am jucat în Cinel-Cinel și tot atunci l-am cunoscut pe Petre Liciu... Constanța se vede că avea lipici... în fiecare an, vestiți actori ai Teatrului Național din Iași, Cirjă și Penel, în apogeul carierei lor pe atunci, făceau vara stagiunea regulată la noi, împreună cu frumoasa Aglaie Pruteanu. Am văzut atunci piesele de mare efect : Don Cezar de Bazan, Nepotu-i salba dracului și Don Vagmistrz. Și pară era un făcut : nu mă dezmeticeam bine din farmecul cuvîntului românesc, de farsele și glumele spumoase ale lui Penel și ale Aglaiei Pruteanu, că opereta originală românească, avînd în frunte pe Aron Bobescu — dirijor, actor, compozitor, tenor, autor și animator — își făcea apariția la «Capato»... În sfîrșit tot la Constanța am văzut pentru prima oară O scrisoare pierdută.”

În alte amintiri, ale lui Ion Livescu, se face pomenire despre stagiunea 1900—1901 : „Cum s-a închis stagiunea, am pornit-o cu Petre Liciu într-un turneu de vară, începînd cu Constanța...”

La fel nota în volumul său, „Evocări” și Vladimír Maximilian : „La începutul verii 1916 ne găseam cu parcul Otetelesanu, închiriat companiei Gabrielescu, și cu o sumă de angajați în vederea teatrului de vară ce ni se interzisese să-l construim. Un turneu în provincie era exclus. Publicul de provincie prefera pe atunci, vara, grădinile cu lăutari, în locul teatrelor. Ne-am gîndit să facem o stagiune la Constanța... Într-o lună am jucat 25 de operete”.

Constanța suscita, din ce în ce mai mult, interesul actorilor, pe timpul verii ; vizitatorii litoralului, tot mai prezenți, le promiteau succese, deopotrivă morale și materiale, deosebite.

Așa a apărut ideea stagiunilor estivale organizate.

Prima trupă care încearcă să pună bazele unei asemenea stagiuni, (în anul 1898), este alcătuită din actori ai Teatrului Național din Iași, avînd în fruntea lor, ea întreprinzător, pe Gheorghe Cirjă. Arhivele Statului din Constanța adăpostesc, în dosarele primăriei

din acea epocă, următoarea cerere : „*Domnule primar, Subscrisul Gh. Al. Cîrjă, artist societar al Teatrului Național din Iași, împreună cu cîțiva colegi de-ai mei din același teatru, voind a juca pe timpul sezonului băilor (15 iulie—1 septembrie), spectacole de dramă și comedie în localul „10 Mai”, respectuos vă supun aceasta la cunoștința dv., rugîndu-vă a-mi da cuvenita încuviințare și a dispune să fim scutiți de plata taxei legii maximumului, avîndu-se în vedere cheltuielile oneroase ce le suportăm cu deplasarea trupci, bagaje, costume etc., cum și mai oneroase chirie ce sîntem obligați a plăti pentru localul unde vom juca. Binevoii vă rog, domnule primar a primi asigurarea distinsei mele considerații*”.

Cererea i-a fost respinsă, (nu i s-a acordat nici un avantaj din punct de vedere material), dar Cîrjă a „făcut” totuși stagiuni teatrale la Constanța, din anul 1897 pînă prin 1903, cu piese dintre cele mai valoroase ale repertoriului Teatrului Național din Iași și avînd în reprezentație actori de prima mîină.

★

Ideea stagiunilor estivale este reluată îndată după construirea Cazinoului din Constanța, care dispunea și de o sală de teatru. Inaugurarea teatrului din Cazinou avea să o facă A. Davila. La 15—16 și 17 august 1910, Compania Davila prezintă piesele *Gringoire* de Th. Banville (cu Ion Manolescu în rolul titular, iar A. Davila, actorul, interpretînd pe Ludovic al XI-lea), *Cîntecul lebedei* de G. Duval și Xavier Roux, (cu A. Davila, Marioara Voiculescu, Maria Giurgea, Ion Morțun, Romald Bullfinschi) și *Refugiul* de Dario Nicodemi.

În anul următor, cînd, la 15 iunie, se inaugura deschiderea sezonului, primarul orașului spunea în cuvîntul său : *Tot Cazinoul va mai fi, în timpul verii, un templu al artei dramatice, căci a fost în scopul acesta angajată o admirabilă trupă de teatru, aceea a domnului A. Davila*”.

În afara spectacolelor dramatice ale companiei sale, Davila invita alternativ trupe de operă străine și mai avea în grija sa o sală de „Guignol Lyonnaise”. Se pare, însă, că aceste activități suplimentare nu-l încetau prea mult, deoarece în arhive se află manuscrisul unei petiții, prin care solicita să i se infirme contractul cu o trupă de operă italiană, considerînd că e mai bine a se acorda prioritate companiei sale, pentru a continua reprezentațiile atît de mult dorite de public. Pînă în anul 1914, stagiunile teatrale ale Cazinoului mențineau pe afiș directoratul lui A. Davila. Nu știm dacă a fost vorba, în tot acest timp, de o prezentă cu trupă proprie sau de spectacole înscenate de el. (Ne lipsesc date în această privință). Se poate însă, după desființarea companiei sale particulare (1912), ca el să fi păstrat titlul de îndrumător și organizator al trupelor admise să dea reprezentații.

Cea mai bogată stagiune a Cazinoului pare să fi fost cea din vara anului 1916, acea vară sfîrșită tragic, prin intrarea țării noastre în război. Sezonul se deschisese foarte devreme (la începutul lunii aprilie), de Compania dramatică Marioara Voiculescu — Tony Bulandra. În prima piesă, *Indrăgostita* de G. de Porto-Riche, rolul titular a fost susținut, în reprezentație, de marea actriță, Marioara Ventura. Alături de ea, Tony Bulandra și Ion Manolescu. Piesa, seria un cronicar local, era de valoare redusă, se axa pe o obișnuită temă adulterină, la modă pe atunci în teatru. „*Interpretarea însă se ridică la înălțimi nebănuite de autor*”. A urmat turneul Teatrului Național din București, cu o echipă alcătuită din Aristide Demetriad, Ion Lăvescu, George Storin, Maria Filotti, Ecaterina Zimniceanu, Soreanu, Toneanu, Ion Mann, Maria Ciucureșcu, Ion Morțun. Deși piesele făceau parte din repertoriul spectacolelor de divertisment, întrunirea unui număr atît de mare de actori fruntași ai scenei naționale constituia un important eveniment cultural.

În aceeași vară, un turneu, nu mai puțin important, a fost realizat de trupa de operă Leonard-Maximilian. De la 28 mai și pînă la 31 iulie, fără nici o clipă de răgaz, seară de seară, (iar în zilele de joi, sîmbătă și duminică, și matineu și seara) — aceeași trupă, cu un redus număr de actori, care nu-și putea așadar, permite să elibereze pe nimeni din distribuție, a jucat nici mai mult nici mai puțin decît 25 de titluri. În nici un caz lucrări facile. Printre ele figurau *Povestirile lui Hoffman*, *Voievodul țigănilor*, *Văduva vesele*, *Vînzătorul de păsări*, *Pericola* etc.

O bună parte din luna iulie a fost apoi asigurată de spectacolele Companiei „Bulandra”, cu aceeași Maria Ventura, în reprezentație. „Constanța în sărbătoare” se intitula articolul dintr-un ziar de sezon, „Sirena”. Ziarul anunța seria reprezentațiilor dramatice, în care cuplul Maria Ventura-Tony Bulandra excelea alături de Lucia Sturdza Bulandra și Grigore Mărculescu. Tot în acea vară, artiști români de operă au prezentat pe scena Cazinoului, *Cavalleria rusticana* și fragmente din *Trubadurul*, în vreme ce în sala „Elpis”, Constantin Nottara juca *Oedip rege*. În fine, tot în acea vară își făcea debutul la Constanța, Constantin Tănase.

★

Stagiunile de vară nu erau lipsite nici de prezența unor mari artiști veniți de peste hotare. Memorabile au fost, bunăoară, turneele întreprinse de Ermete Novelli, Suzanne Despréz sau De Max. Despre acesta din urmă, se povestește că, în vara anului 1915, a apărut în antracul unui spectacol dat de trupa pariziană „Companie Gringoire”, însoțit de Victor Eftimiu, care l-a prezentat, după care a susținut un recital atît în limba franceză

cît și în limba română. Societarul Comediei franceze transformase, zice-se, seara într-un înălțător moment artistic.

★

Viața muzicală pulsa prin concertele date de tenorul Ion Băjenaru, soprana Elena Drăgulescu-Stinghe, baritonii Jean Athanasiu și N. Corfescu, violonistul C. C. Nottara. Spectacolele lirice erau susținute la început de trupele italiene sau franceze, iar, mai apoi, de cei ce luaseră inițiativa fondării Operei române. La Cazinou concertau orchestre renumite, dirijate de Rubinstein, Kneissel, Paschul, Eduard Strauss, Hodeiga. Bogata viață muzicală era încoronată de minunatele concerte ale lui Enescu, despre care presa locală seria că „ultimele note ale fiecărei bucăți, executate de divinul maestru, erau acoperite de aplauze frenetice și sincere” după care entuziaștii, spectatorii, ovaționându-l, îl purtau cu cintece pe străzile orașului.

Destul de pregnant încep să participe la viața artistică estivală și amatorii formațiilor, înghetate în cadrul cercurilor culturale :

„Ovidius”, „Cultura”, „Arte, litere și sport” etc. Din aceste cercuri făceau parte și cîțiva foști actori profesioniști. S-a ajuns astfel a fi prezentate spectacole de amploare — ca *Fintina Blanduziei*, *O scrisoare pierdută*, *Înșir-te mărgărite*, iar valoroase formații muzicale, cum au fost „Doina Dobrogei” și „Gavriil Muzicescu”, să întreprindă și turnee peste hotare.

„Decorul” se completa de prezența statornică a spectacolelor de music-hall și de cire, date de renumite „case” europene.

★

Cît de sumară, această trecere în revistă a citorva momente din stagiunile estivale de sfîrșit și început de secol este totuși elocventă. Constanța nu s-a putut bucura, în pofida permanentelor cereri ale localnicilor, de un teatru propriu-zis, stabil. Prin osirdia artiștilor ce purtau cu demnitate prestigiul artei românești în toate colțurile țării, a existat, cu toate acestea, o viață artistică, vie, care mai cu seamă în lunile „vacanțelor” de vară, a stabilit o adevărată tradiție de stagioni memorabile.

175 de ani de teatru la Oradea

Primim din partea conducerii teatrului orădean o scrisoare prin care sîntem informați că sînt în toi pregătirile pentru sărbătorirea a 175 de ani, de cînd o trupă de actori profesioniști, desprinsă de colectivul teatrului maghiar din Cluj, s-a statornicit la Oradea, punînd bazele unei activități teatrale care avea să se continue fără întrerupere, amplificîndu-se în timp, pînă în zilele noastre.

Așadar, 175 de ani de cînd spectacolul cu piesa *Surdomutul de Hunnius* marca începutul teatrului profesionist la Oradea. Era în seara zilei de 26 august 1798. Documentele consemnează, la puțină vreme după această premieră, o a doua, cu *Mizantropul*. Documentele vremii mai arată că atunci, la începuturi și, mai apoi, mereu, spectatorii orădeni au manifestat un nedeșmințit interes pentru teatru. Tot documentele vremii arată că pe măsură ce trupa orădeană prindea vi-

goare, repertoriul teatrului se îmbogățea, numărînd cele mai reprezentative piese ale epocii.

Către jumătatea secolului 19 au loc și primele reprezentații în limba română, susținute la început de actorii trupei maghiare, mai apoi de tinerii intelectuali români, însuflețiți de neobositul animator al vieții culturale din Oradea, *Ioșif Vulcan*.

Anul 1900 coincide cu inaugurarea splendidei clădiri a teatrului pe scena căruia, datorită străduințelor lui *Ady Endre* și *Ioșif Vulcan*, vor fi reprezentate piesele lui *Shaw*, *Cehov*, *Gorki*, *Ibsen*, *Tolstoi*, *Zola*, într-o alegere exigentă care aducea pe primul plan marile valori ale dramaturgiei universale.

În anii de după Eliberare Teatrul de Stat din Oradea cunoaște adevărata sa înflorire. O trupă temeinic consolidată, un repertoriu substanțial reînnoit, aduc teatrului succese de prestigiu, traduse în numeroasele premii cu care activitatea celor două colective este răsplătită. Regizori, actori, scenografi din linia întâia a mișcării noastre teatrale și-au legat numele de teatrul orădean, contribuind la creșterea prestigiului său.

Acum, la cea de a o sută șaptezeci și cincia aniversare a începutului de drum, redacția noastră adresează celor două colective ale Teatrului de Stat din Oradea cele mai calde felicitări și-i urează noi și prestigioase succese !